

sdělení činí firmě »k vůli pořádku pro její informaci«. Dovolatelka zaujímá stanovisko, že se žalobce tímto dopisem dopustil jednání, jímž se stal nehodným důvěry zaměstnavatelovy, takže měla důležitý důvod k jeho okamžitému propuštění (§ 27 čís. 1 zák. o obchodních pomocnících). Slovy »dopustil-li se jednání« v § 27 čís. 1 dotčeného zákona je vysloveno, že tu musí býti taková činnost aneb opomenutí, pro něž zaměstnanec se stává nehodným důvěry zaměstnavatelovy. Nehodnost nebude lze posuzovati podle zaměstnavatelova subjektivního mínění, nýbrž objektivně, podle okolností případu a obecného mínění. Tyto předpoklady nejsou v souzené věci splněny. Nižší soudy zjistily, že žalobce v době, kdy sporný dopis psal a odeslal, nebyl pro konkurenční podnik činný, ani s konkurencí nevyjednával, a nelze tedy tvrditi, že se žalobce sám dopustil jednání svědčícího o tom, že nedbal oprávněných zaměstnavatelových zájmů, pokud byl jich povinen dbáti podle služební smlouvy. Uvažovati jest dále, že žalobce oznámil žalované jen rozhodnutí své manželky, nikoli své vlastní stanovisko k tomuto jejímu rozhodnutí. Očekával zřejmě vyjádření žalované o tomto sdělení. Dokud žalovaná nezjistila, jak se žalobce zachová k podniku své manželky, neměla důvodu, by ztratila důvěru k němu pro jeho jednání, zejména, když nebylo prokázáno, že žalobce styky své manželky s konkurencí nějak svou činností podporoval nebo schvaloval. Je tudíž opodstatněn závěr, že dopisem tím nezavdal žalobce důvod k okamžitému propuštění, nýbrž, že bylo věcí firmy, aby k tomuto sdělení žalobcovu zaujala stanovisko a případně na něm žádala, aby neudělením souhlasu zabránil konkurenčnímu obchodování své manželky, a teprve kdyby se byl žalobce poté choval takovým způsobem, jímž by umožňoval konkurenční podnik manželčin, mohla firma z toho vyvoditi příslušné důsledky. Propustila-li žalovaná žalobce hned na dotčený dopis, učinila tak předčasně a právem domáhá se tudíž žalobce na ní odškodnění ve smyslu § 29 zákona ze dne 16. ledna 1910 ř. z. č. 20.

Čís. 14113.

I pro obmezení žaloby platí ustanovení § 237 c. ř. s.

Vzdání se žalobního nároku může se státi jen výslovně, nikoliv činem konkludentním.

Z toho, že se žalovaný neohradil proti prohlášení žalobce o obmezení žalobní prosby, nelze ještě usuzovati na jeho souhlas se zpětvzetím žaloby.

Nebylo-li obmezení žalobní prosby dovoleno podle § 237 c. ř. s., nemohl soud tento zákonný předpoklad nahraditi soudním usnesením podle § 235 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1935, R I 1554/34.)

P r v ý s o u d nepřipustil rozšíření pokud se týče změnu žalobní žádosti z těchto důvodů: Soud nepovažuje rozšíření pokud se týče změnu žaloby za přípustné, poněvadž žaloba byla obmezena na útraty sporu a v obmezení žaloby, k němuž souhlas nebyl vyžádán, spatřuje soud zpětvzetí žaloby se vzdáním se žalobního nároku. **R e k u r s n í**

s o u d zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by dále jednal a rozhodl. D ů v o d y: Obmezit žalobu bez její změny lze jen za předpokladů § 237 c. ř. s. Obmezení žaloby není sice změnou žaloby podle § 235 c. ř. s. a není tudíž závislé na předpokladech změny žaloby, ale i při řešení otázky, zda takové obmezení žaloby bez její změny je přípustné, nutno vzít zřetel k ustanovně § 237 c. ř. s. o zpětvzetí žaloby. Každé obmezení žaloby zahrnuje v sobě částečné více méně podstatné zpětvzetí žaloby, z níž dle okolností případu může zůstat také jen mízný zlomek. Platí proto pro částečné zpětvzetí žaloby zásadně totéž ustanovení, jež platí pro zpětvzetí žaloby vůbec (§ 237 c. ř. s.). Zákon to sice nepraví, ale plyne to jednak z úvahy, že se zpětvzetí může po případě vztahovati takřka k celému žalobnímu nároku, jednak z účelu ustanovení § 237 c. ř. s., by žalovaný, když spor proti němu zahájený již do jisté míry pokročil, byl uchráněn obav, že by celé do té doby s ním provedené řízení bylo zmařeno a žalobci bylo umožněno znovu zahájit spor o částku, o niž byl žalobu obmezil, za poměrů neb v době žalovanému snad méně vhodných. Může proto žalobce obmezit žalobu i bez její změny jen za předpokladů § 237 c. ř. s. pro zpětvzetí žaloby vůbec, tudíž se svolením žalovaného kdykoliv do konce ústního jednání, ale bez jeho svolení jen do počátku prvního roku, a jestliže by se žalovaný k němu nedostavil, také ještě při něm, napotom do konce ústního jednání, jen zřekne-li se nároku. Nezřekne-li se žalobce nároku a nesvolí-li žalovaný k částečnému zpětvzetí žaloby, ač toho, jak právě uvedeno, bylo třeba, není zpětvzetí podle § 237 c. ř. s. možné. Tento právní důsledek nelze obejít s poukazem k ustanovení § 235 c. ř. s. (svolení soudu). § 235 c. ř. s. upravuje jinou otázku a, má-li při tom, jak ji upravuje, na mysli též zpětvzetí žaloby, může to býti jen zpětvzetí žaloby, jež zákon dovoluje. V souzeném případě se žalobce nevzdal nároku, o nějž žalobu obmezil. Vzdání se žalobního nároku ve smyslu § 237 c. ř. s. může se státi jen výslovně, nikoliv činem konkludentním (§§ 208 č. 1, 394 c. ř. s., čís. 9574 sb. n. s.). Z toho, že se žalovaný neohradil proti prohlášení žalobce o zpětvzetí resp. obmezení žalobní prosby nelze ještě usuzovati na jeho souhlas se zpětvzetím žaloby (§ 237 c. ř. s., čís. 11649 sb. n. s.). Žalovaný nedal výslovně souhlas k obmezení žalobní žádosti. Vzhledem k tomu nebylo obmezení žalobní žádosti dovoleno podle § 237 c. ř. s. a soud také nemohl zákonný předpoklad nahraditi soudním usnesením podle § 235 čís. 2 c. ř. s., protože toto místo zákona má na mysli jen změnu žaloby v pravém smyslu slova, kdežto obmezení žaloby, jak plyne z posledního odstavce téhož §, pravou změnou ani není; (čís. 8436, 9089 sb. n. s.). Ježto žalobcem prohlášené zpětvzetí podle § 237 c. ř. s. možné nebylo, bylo v řízení pokračovati tak, jako by k obmezení žalobní žádosti vůbec nedošlo a nebylo pak také důvodu k tomu, aby žalující žalobní prosbu rozšiřoval o 3.000 Kč, když ji o 5.000 Kč obmezil bez vzdání se žalobního nároku a souhlasu žalovaného, a nebylo důvodu k tomu, by se žalovaná strana, která k obmezení žalobní prosby nedala souhlas, ohradila proti rozšíření žalobní prosby. Za těch okolností první soud neměl důvodů k vydání usnesení, že se rozšíření, pokud se týče změna žalobní prosby nepřipouští.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest přípustný, neboť v napadeném zrušovacím usnesení není stanoveno, že jest jednati až po pravomoci napadeného usnesení a nebylo uloženo prvnímu soudu, by vyslechna strany, učinil nové rozhodnutí. Jde vpravdě o rozhodnutí, jímž rekursní soud usnesení prvního soudu změnil a rozšíření žalobní prosby povolil. Po stránce věcné není však dovolací rekurs odůvodněn a stačí odkázati na správné stavu věci, zákona a judikatuře nejvyššího soudu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Vývody dovolacího rekursu, že se obmezením žalobní prosby na útraty sporu stal předmět sporu věcí nepatrnou a že důsledkem toho byl podle § 517 c. ř. s. rekurs do usnesení prvního soudu nepřípustný a bylo jej odmítnouti, přezírají, že se v souzeném případě žalobce, obmeziv žalobu na útraty sporu, žalobního nároku výslovně nevzdal a žalovaný výslovně souhlas k obmezení žalobní prosby nedal, takže tu vlastně ani o obmezení žalobní prosby nešlo.

Čís. 14114.

Nepominutelný dědic jest oprávněn zřici se za pozůstalostního řízení právního dobrodiní soupisu.

K účinnému zřeknutí se stačí jednostranný projev vůle držitele práva učiněný k pozůstalostnímu soudu a vzetí ho na vědomí tímto soudem. Pokud nebylo zřeknutí se vzato pozůstalostním soudem na vědomí, jest držitel práva oprávněn je odvolati.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1935, R I 1595/34.)

Návrhu dědice ing. J. F., by bylo vzato na vědomí podání nepominutelné dědičky O. S., jímž ustoupila od návrhu na soupis, popsání a ocenění pozůstalostního jmění, a by její návrh na vrácení tohoto podání byl zamítnut, nižší soudy nevyhověly, rekursní soud mimo jiné z těchto důvodů: Ze vzdání se nějakého — ovšem hmotněprávního — nároku a práva může jiná osoba dovozovati pro sebe nároky a práva jen, pokud vzdání to bylo jí ohlášeno a ona je vzala na vědomí. Toho tu není. Není zřeknutím se práva na soupis pozůstalostního jmění, když podání s takovým prohlášením na soud došlo hned na to bylo podatelem vzato zpět dříve, než věcně bylo vyřízeno a s tímto věcným vyřízením bylo sděleno s druhou stranou neb některým účastníkem, který by snad z něho mohl pro sebe něco těžiti pro svá práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze vyhověti pro nedostatek podmínek § 46 odst. 2 zák. č. 100/31 sb. z. a n. K vývodům dovolacího rekursu jest podotknouti: Z toho, že nepominutelný dědic má právo žádati o zřízení soupisu (§ 804 obč. zák.), vyplývá, že má za pozůstalostního řízení i právo, zřici se právního dobrodiní soupisu, a není tomu na závalu ani ustanovení § 803 obč. zák., ježto prohlašuje za neúčinné jen takové